

Moștenire

Octavian Goga

Într-un amurg primăvărat,
Într-un amurg cu flori de tei,
Tu mi-ai trimis întâia rază
Din ochii mari și farisei...

Eu nu știam unde ți-e calea
Și nu știam de unde vii,
Solie mândră rătăcită
La pragul unei curți pustii.

O clipă te-am simțit aproape
Ca strălucirea unui fulg.
Te-ai dus apoi - și eu zadarnic
Aș vrea din minte să te smulg.

Dar cu fiorul clipei mute,
De-atunci eu sufletu-mi alint,
Ea-mi țese zbuciumul de-aieva
Și-mi țese visele ce mint.

Mă-ntreb: ce soartă rea mă face
Un rob de-a pururi să-ți rămân,
Să-și ard-o veșnicie-n mine
Făclia dorului păgân?

Pesemne noi odinioară
În alte lumi ne-am cunoscut
Și-n noua întrupare-aducem
Un strop din vechiul nostru lut.

Tu vii cu vechea stăpânire
În fulgerul unei priviri,
Pe când pe mine mă supune
Blestemul tristei moșteniri.